

Dušan Štraus

**SO SLONOM
NA PLECIACH**

Autentický príbeh
bývalého lídra sekty

IKAR

Dušan Štraus

**SO SLONOM
NA PLECIACH**

IKAR

Text © 2022 by Dušan Štraus
Jacket design © 2022 by Jan Nádvořník, Dušan Štraus
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8255-1

*S velkou vdakou mojej milovanej manželke Karoline.
Bez jej výdatnej pomoci a podpory vo veľmi ťažkých
a vypätých chvíľach by som túto knihu nikdy nedopísal.*

11. OKTÓBRA 2007

Strieborná Toyota Avensis sa vliekla v nekonečnej kolóne Vajnorskou ulicou k miestu, kde býval. V aute hlasno vyhrávala pieseň *God's glory lottery is always won by the seeker's aspiration flame* z cédečka skupiny Japaka Orchestra, ktorú viedol už takmer osem rokov. Príjemné tóny odrazu nástojčivo prerušilo vyzváňanie mobilu. Pozrel na displej. Anirudha, posol správ priamo od Gurua. Pocítil mráz na chrbte.

Vypol prehrávač a prijal hovor.

„*This morning Guru went to eternity.*“ Tón amerického žiaka bol vážny, slová pôsobili nezvyčajne oficiálne. „Oznám to, prosím, všetkým Centrám na Slovensku.“

V prvom momente bol presvedčený, že odkazu v americkej angličtine dobre nerozumel. Okamžite odstavil Toyotu pri krajnici. Nedbal na trúbenie auta za ním, nereagoval na divokú gestikuláciu vodiča. Pri pohľade na transcendentálny obraz umiestnený na palubnej doske si uvedomil, že za drží dych.

Bez rozmýšľania zapol výstražné svetlá. Pravidelný zvuk kopíroval zrýchlený tlkot srdca. V hlave mu hučalo, telom prechádzali vlny nevoľnosti. Požiadal Anirudhu, aby správu ešte raz zopakoval.

„*Guru went to eternity and entered mahasamadhi...*“

Anirudha sa rúha. Mahasamadhi je vedomé, úmyselné opustenie tela, a Guru je predsa nesmrteľný!

„Prepáč, snažíš sa mi povedať...“ nahlas preglgol, „že zomrel?“

„Áno,“ hlas na druhej strane Atlantiku znel stále rozvážne, „ale nezabudni, že iba na fyzickej úrovni.“

Vtedy zasiahol blesk a niečo sa v ňom pohlo. Napätie v tele vystriedala úľava. Teraz sa už so Kshanaprabhou nebudú musieť skrývať. Spomienka na spoločne prebdenú noc v milostnom objatí ešte nevybledla. Musela síce preto odísť pracovať do Ženevy, ale odteraz bude všetko inak. Veď komu dnes horliví žiaci nahlásia porušenie celibátu? Zalial ho pocit vzrušenia a radosti.

„Japaka, rozumel si mi?“ prerušil jeho snenie Anirudha.

„Á-áno, te-teraz už áno,“ koktal a dúfal, že nepôsobí podozrivo. „Som v šoku... Ako je to možné? Čo sa stalo?“

„Viem len toľko, že Guru odišiel na večnosť ráno o šiestej hodine tridsiatej minúte newyorského času.“ Po chvíli chvejúcim sa hlasom dodal: „Povedz všetkým žiakom na Slovensku, že v tomto prípade nejde o smrť. Guru vystúpil do najvyššieho stavu vedomia, do mahasamadhi... V najbližších hodinách sa všetkým oznámi, kedy sa začne oficiálna rozlúčka v New Yorku.“ Zložil.

Namiesto obsadzovacieho tónu vnímal v telefóne iba zánvan ticha. Božského ticha!

**MAREC –
NOVEMBER 1993**

Kapitola 1

„On naozaj zošale!“ zahrnel Ivan Perger cez slúchadlo. „Spojil sa s nejakými tupými idiotmi... vymývačmi mozgov!“

„... vás hádam počúvne!“ trhla hlavou Libuša a rýchlo prešla zrakom po predsieni. Dúfala, že ich rozhovor nepočuť až do vedľajšej miestnosti.

Roztrasenou rukou položila telefón. Prvýkrát po siedmich rokoch manželstva pocítila od svokra aké-také porozumenie. Spozna dverí manželovho ateliéru sa nieslo tiché mručanie a falošný spev. Vedela, že ešte stále sedí pred škatuľou, ktorú nazýva oltárom. Pritom zíza na fotografiu pochybného Inda, ktorý vraj vedie ich spolok.

Tá však čoskoro zmizne, sľubovala si v duchu. Poletí preč rovnako ako všetky biele handry, v ktorých sa v kuse producíruje. Vyhodí aj sviečky a vonné tyčinky. Už toho má dosť!

Pozrela sa do zrkadla pri dverách a dľaňami si upravila tmavé mikádo. Až potom odhodlane vkročila do kuchyne.

Bola sobota ráno. Matej ešte spal. Vonku to vyzeralo na krásny slnečný marcový deň. Konečne by si mohli vyraziť na rodinný výlet do okolitých lesov Devínskej Kobyly. Alebo si zísť len tak do Starého Mesta na zmrzlinu. Dnes urobí všetko pre to, aby sa ich život vrátil do starých koľají. S úsmevom na perách začala pripravovať raňajky.

O polhodinu s ľútosťou hľadela na stále zatvorené dvere ateliéru. Hoci vstal už o šiestej, z nejakého dôvodu nevychádzal. Práve dnes, keď si naplánovala, že sa pokojne porozprávajú. Bez nálady sa pustila do svojej praženice, ktorá už dávno vychladla. V žalúdku pocítila nepríjemné zvieranie. Mala sto chutí zobrať plný tanier, ktorý preňho pripravila, a hodiť ho cez zasklené dvere. Ale musí zachovať pokoj. V hlave jej rezonovali Viktorove slová, keď predvčerom s Matejom vyvádzali v kuchyni: „Konečne pochopte, že počas meditácie potrebujem úplný pokoj!“

Hlboký nádych, výdych. Bola odhodlaná počkať. Musela. Tešilo ju, že dnes časť svojho bremena preniesla na svokra.

O hodinu naveľa vošiel do kuchyne. Prehltla poznámku o bielom tričku a nohaviciach. Aj tak by odpovedal rovnako ako za posledné tri mesiace – so zatrpknutým úsmevom nepochopeného hľadajúceho. Bože, ako neznášala ten spolok jogy, meditácie alebo čohosi takého! Z posledných síl nasadila úsmev.

„Ty nie si hladný?“

Bez odpovede dopadol na stoličku oproti nej.

Odpila si z kávy a chvíľu ho pozorovala. „Z toho ranného kvílenia sa určite nenaješ,“ nevydržala a rypla do neho.

Pohľad hľadajúceho smeroval nad jej hlavu. Pomaly prirel oči.

„Počuješ ma?“ Už zase cítila tlak v žalúdku.

O chvíľu sa mierne uklonil, chytil šálku s čajom a usrkol z neho. Až potom sa na ňu pozrel. „Veď vieš, že po každej meditácii potrebujem čas, aby som strávil vnútorné svetlo.“

Silne stisla šálku a v duchu počítala do desať. Jeho zasný výraz a neprítomný úsmev ju rozdráždili ešte viac. „Vnímaš vôbec, čo ti hovorím?“

„Otázka sa týkala spievania mantier,“ stále sa díval kamsi ponad jej plece.

„Pýtala som sa, či si z toho nevyhladol.“

„Prepáč, viem, že máš dobrý sluch. Bola si najlepšou speváčkou v Prešovčatách...“

„To čo teraz vyťahuješ?“ snažila sa zachytiť jeho pohľad, i keď poznámka o jej úspechoch v žiackom spevokole ju potešila.

„Spievam falošne, ale to vôbec nie je dôležité. Ide hlavne o vedomie, v ktorom pri tom som,“ pokračoval polohlasne.

Odvzdane prikývla, ale myslela si svoje.

„Hm, ten čaj je trochu studený...“ Konečne sa jej pozrel do očí. Zarazil sa. Libušin bojový postoj neveštil nič dobré. „Ale to nevadí... ja som prišiel neskoro na raňajky. Všetko ti vysvetlím. Vieš, som hľadajúci...“

Vstala, aby mu nevychrstla zvyšok kávy do tváre. Obrátila sa mu chrbtom a oprela sa o kuchynskú linku. „Keby si hľadal niečo iné!“ Sama sa zľakla svojho zvýšeného hlasu. Otočila sa. Mal zavreté oči. Pery sa mu nehlučne pohybovali. „Halóóó... vnímaš nás ešte?“ naklonila sa, aby sa dostala do jeho zorného uhla. „Sme tu ešte aj my. Ja a tvoj syn!“

Pomaly otvoril oči. „Samozrejme, že vás vnímam,“ usmial sa. „Ste moja karma, s tým som už dávno zmierený!“

„Bože, čo si ty za manžela! Dnes je sobota, ak ti to niečo vraví! Dúfam, že ju stráviš s nami a nie s tými debilmi!“

Prudká reakcia ho zjavne prekvapila, ale nereagoval. Nemal najmenšiu chuť zabíjať čas bezduchými rečami či bezcieľnými prechádzkami s rodinou. Nerozumela by mu. Ako vždy by naňho naliehala, kým by sa nepodvolil. Možno by dnes kvôli Matejovi mohol urobiť výnimku. Ale spomenul si na slová Gurua.

Ak máte deti, nedokážete dať Bohu dostatok pozornosti. Neustále musíte myslieť a starať sa o svoje potomstvo. Je to, akoby ste na pleciach niesli veľkého slona.

„Ako môžem takto dosiahnuť vnútorný pokrok?“ nechtiac mu vykĺzlo z úst. Pocítil na sebe jej uprený pohľad. Nemohla to pochopiť. Sklopil oči a do pravej ruky vzal vid-

ličku. Ľavou lámal chlieb. Chvíľu štuchal do žltých vajíčok s akýmisi hnedastými kúskami a váhal si ich vložiť do úst.

„Trochu slaninky ti neuškodí,“ zatiehla odrazu milo. „Vieš, aká je dobrá? Praženica je oveľa chutnejšia!“ Provokatívne si zobla z jeho taniera.

Radšej nereagoval. Povyberal z jedla kúsky mäsa a dal ich na okraj taniera. Až po očistení vajec si vložil do úst prvú porciu. Pomaly ju poprevracal a vtom ho ovalil nepríjemný zápach masti z údenej slaniny. Mal čo robiť, aby vajcia prehltol a nevyplľul ich späť na tanier. Položil príbor a zjedol len čistý chlieb. Opäť sa zahľadil do diaľky.

„Uvedomuješ si, ako sa nám vzdaluješ? Matej sa stále pýta, prečo nie si ani jeden večer s nami...“

Jeho apatia potlačila v Libuši ďalšie odhodlanie. „Tak to nie je...“

„Robím ti niečo zlé? A čo tvoj syn? Tušíš aspoň, ako sa učí?“

„Nechaj ma to vysvetliť...“

Zhlboka sa nadýchla, aby nabrala odvalu. „Vieš, čo povedal tvoj otec, keď som mu oznámila, že medituješ?“

Prestal prežívať a spozornel: „Ty si mu to povedala?“

„Mal by o tom vedieť!“

„To si nemala.“ Predstavoval si matku, ako teraz musí počúvať manželove nadávky na synovu adresu.

„A čo som podľa teba mala urobiť?“

„Otec to nikdy nepochopí. Je ateista!“

„Hej? Ale ja ateistka nie som a tiež to nechápem.“

Myšlienky ho opäť odvedli kamsi ďaleko do éteru.

„Tvoj otec sa našťval, vraj si sa načisto zbláznil,“ dodala víťazoslávne s vyzývavým pohľadom.

Rozvážne vstal, otvoril chladničku a s maslom v ruke sa opäť posadil k stolu. „Asi to tak malo byť. Už dávno sa im chystám všetko povedať. Ale najprv som ich chcel pozvať na niektorú z našich prednášok.“

„Tsss, myslíš, že pôjdu? O tom vašom spolku si určite myslia presne to čo ja!“

Zahryzol do natretého chleba. Chvíľu prežúval. „Keď už sme pri tom, aj tebe som chcel niečo...“

„Na to zabudni, mňa vaše akcie nezaujímajú!“

„Je to dôležité pre môj pokrok,“ pokračoval, akoby nič nepovedala. „Prestahujem si zvyšok vecí zo spálne do svojej izby. Už tam nebudem spávať.“

Zarazilo ju to. „Ublížujem ti azda nejak?“

„Nie, ale nemôžem s tebou zostať v jednej izbe.“

„Prosím?“

„Pochop ma, potrebujem sa očistiť od zlých vplyvov a zbaviť sa zlých vibrácií.“

„Čoho? Tebe vadia moje vibrácie? Si normálny?“

Začala sa nervózne prechádzať po kuchyni. Mlčky čakal, kedy skončí.

„Ja viem, tebe vadí,“ pokračovala, „že ti hovorím pravdu!“

Rozosmial sa. Poznal ju, vedel, že potrebovala, aby bolo vždy všetko podľa nej. Teraz, keď o niečom rozhodol sám, nedokázala sa s tým vyrovnáť.

„Takže pre moje zlé vibrácie sa ma už nemôžeš ani dotknúť?“

„Libuša, nejde o to, či sa tá môžem alebo nemôžem dotknúť. Pochop, mňa už neuspokojuje žiť tak ako doteraz. Nerobí ma to šťastným. Ja chcem žiť inak! *Chcem sa vymaniť z nevedomosti a ilúzií tohto života...*“

„Z ilúzií?“ zopakovala ironicky. „A preto už nemôžeš zjesť kúsoček mäsa...“

Povzdychol si. Ako jej to vysvetliť? Vegetariánska strava hrala veľmi dôležitú úlohu v novom živote, do ktorého sa snažil vstúpiť. Išlo o jedno zo základných pravidiel.

Keď jeme mäso alebo rybu, vchádza do nás agresívne zvieracie vedomie. Naše nervy sa potom stávajú nepokojnými a to nám môže brániť v našej meditácii.

„Tak som sa rozhodol, je to moja slobodná vôľa!“ vyhlásil, očakávajúc ďalší výpad.

Ona však iba pokrútila hlavou. „Je to s tebou horšie, ako som si myslela. Nieкто iný ti diktuje, ako máš žiť. Uvedomuješ si, aký si smiešny? Slanina má zlé vibrácie, dokonca aj ja...“

„Áno, uhádla si!“

„Dobre, nechajme to tak. Som ochotná uveriť, že si momentálne v stave poblúznenia. Ono ťa to časom prejde,“ spomenula si na svokrove slová. Vysokoškolsky vzdelaný človek ako Viktor nemohol beznádejne prepadnúť nejakým nezmyslom.

Vzala od neho tanier a dojedla praženicu. Potom hodila riad do drezu, až to zarinčalo, a nahlas si povzdychla. „Zatiaľ čo ty lietaš vo svojich svetoch, ja sa každý deň zamýšľam, čo budem variť a hlavne za čo!“

„Zase myslíš len na peniaze a jedlo! To musíme stále rozoberať iba materiálne veci? Nechýba ti v živote radosť a šťastie?“

Pristúpila k oknu a v bojovej polohe meravo hľadela von. Hoci bolo krásne jarné ráno a ľudia pomaly vyliezali z panelákov na Dlhých dieloch, chcelo sa jej plakať. Závidela im obyčajnú pohodu rodinného života. Aj oni tak donedávna žili.

„Viem, si umelec a potrebuješ slobodu. Preto som ti nikdy nič nezakazovala. Ak je tvoje správanie súčasťou ďalšieho experimentu, pokúsím sa ho pochopiť...“

Otočila sa. Viktor mal zatvorené oči, hýbal perami a odriekaval slová, ktorým nerozumela. Zbystrila sluch.

Milujem svojho Gurua, milujem svojho Supreme. Jeden deň, jeden týždeň, jeden mesiac, jeden život.

Rozmýšľala, či ho chytiť za plecía a poriadne ním zatriasť. Možno by mu mala rovno vypáliť poza uši, aby sa konečne prebral!

„Viktor, prestaň!“ zvolala nakoniec. „Ja nepotrebujem vedieť nič o твоjich meditáciách, energiách a ďalších nezmysloch. Aspoň jeden z nás musí zostať normálny!“

Stíchol. Otvoril oči a bez toho, aby na ňu pozrel, pomaly vstal. Libuša mu zatarasila cestu a chytila ho za ramená, aby ho objala. Hlavou jej preletela spomienka. Kedysi dávno, keď sa pripravoval na skúšky na Akadémii výtvarných umení v Prahe, mu pravidelne sedávala ako model.

„Nezabudnú na mňa?“ opýtal sa Viktor, keď domaloval Libušin portrét.

„Kto?“

„Tá komisia na škole a potom... celý svet!“ zasmial sa.

„Hmm, ja sa v tom síce nevyznám, ale je to krásne,“ usmiala sa a vtisla mu na ústa dlhý bozk. Bol taký sladký. Vždy ho obdivovala a milovala. Všetko, čo robil. Vedela, že je veľmi talentovaný. Čím viac ľudia obdivovali jeho umenie, tým viac stúpala v jej očiach.

Teraz Libuša podišla bližšie k nemu. „Aj keď si divný, stále ťa milujem!“ snažila sa k nemu pritlačiť. Potrebovala vnímať jeho blízkosť, dotyky, objatie. Nehovoriac o tom, že už niekoľko týždňov spolu nespali. Vraj bol unavený. Hlúposť! Určite za tým boli pravidlá toho spolku sfanatizovaných ľudí.

Stuhol. Nedokázal odpovedať ani opätovať gesto ženy. Prítomnosť cudzej osoby ho miatla. Plnoštíhla postava, ktorú ešte nedávno tak zbožňoval, mu pripadala tučná. Jej tmavé oči prázdne a nevýrazné, ústa krivé, plné urážok a jedovatých slín. Ešte donedávna v nej videl príťažlivú ženu, teraz pred ním stál nepriateľský démon, ktorý chcel zničiť jeho duchovný život.

„Viki, pozri sa na mňa!“

Zdráhavo poslúchol. Chvíľu na seba hľadeli. Po piatich rokoch chodenia a siedmich rokoch manželstva dnes stáli zoči-voči ako dvaja cudzinci.

„Tvoje oči... už ich nemáš také modré ako kedysi. Sú sivé. Potrebujem späť svojho Vikiho!“

Rozpačito sa na ňu usmial. Odvrátil zrak a pomaly sa odtiahol. Nakoniec odišiel do svojej izby. Keď za sebou zatvoril dvere, v zámke zaštrngotal kľúč.

Kapitola 2

Oprel sa chrptom o dvere. Srdce mu stále divo búšilo. Pohľadom vyhľadal plagát s fotografiou usmievavého muža tmavej pleti v ružovej saténovej košeli bez goliera. V ruke držal tulipán. Na niekoľko sekúnd privrel oči a precítoval miesto v strede svojej hrude – duchovné srdce.

„Vdychujem mier, vydychujem nepokoj...“

Toto koncentračné cvičenie si nedávno osvojil na kurzoch meditácie. Bol na seba hrdý. Za celé obdobie nevynechal ako žiak v Bratislave ani jednu prednášku či kurz ich spolku. Tvrdili, že takto urobí *rýchlejší než najrýchlejší pokrok*.

Keď sa ako-tak upokojil, z priečinka pri okne vytiahol knihu v češtine *Smrť a znovuzrodenie* a zvalil sa na posteľ. Chcel čítať, ale myseľ ho vrátila k scéne počas raňajok. Vnútorne odriekanie modlitieb pri stole nepomohlo. Libušin posledný výrok ho zasiahol. Naozaj sa tak zmenil? Vyskočil z postele, odomkol dvere a rýchlymi krokmi podišiel k zrkadlu v predsieni. Pokúsil sa usmiať na svoj odraz. Zostalo však len pri nútenom úšklabku. Oči mu pripadali väčšie a modrejšie ako kedykoľvek predtým.

Vraj ich mám teraz sivé. Taká blbosť! V duchu sa zasmial.

O krok odstúpil, aby lepšie zhodnotil svoj vzhľad. Už skôr spozoroval viditeľnú zmenu nielen na tvári, ale aj na celej postave. A nebolo to iba stratenými kilami, ktorých sa zbavil

každodenným behom a prechodom na vegetariánsku stravu. Dočítal sa, že takto sa organizmus očisťuje od nánosov škodlivých toxínov, ale hlavne od nízkych zvieracích vibrácií mäsitej stravy. Ešte raz sa na seba pozorne zahľadel. V očiach videl zvláštny lesk. Určite bol spôsobený pravidelnými meditáciami. Išlo o odraz vnútorného svetla? Všimol si to hlavne u starších žiakov, ktorí na Slovensko chodili prednášať zo Západu. *Čím viac meditujete, tým viac vystupuje do popredia svetlo vašej duše, ktorá vás potom bezpečne vedie životom.* Tak to povedal prednášajúci na poslednom kurze. Viktor s ním súhlasil.

Jasné, že sa zmenil. Zámerne a pozitívne. Dlhé hnedé zvlnené vlasy vystriedal prísny zostrih, ktorý naposledy nosil, keď narukoval na povinnú vojenskú prípravu na vysokej škole.

Keď muži nosia krátke vlasy, hneď vyjdú na povrch ich dynamické kvality. Získavam z nich nekonečne lepšie vibrácie... absolútne trvám na tom, aby mali chlapci krátke vlasy.

Nikto, s kým by sa dnes zoznámil, by na jeho hladkej, každý deň holenej tvári nehľadal stopy fúzov, ktoré si pestoval viac ako desať rokov. Áno, postupne menil vzhľad, zvyky, myslenie, celý život. Donedávna nevedel, ako a kam ísť ďalej. Teraz mal pred sebou novú cestu. Takú zmenu bytostne potreboval. Veď jeho doterajší život pozostával z nevyjasnenej kariéry umelca, monotónnej, takmer nezmyselnej práce učiteľa výtvarnej výchovy či nekonečných konfliktov s nevyspytateľnou manželkou. Ani večne nespokojní rodičia mu nedodali potrebnú pohodu. Jedine Matej mu ešte dokázal poskytnúť radosť.

A jeho kamaráti, známi? Potom, ako sa pred tromi rokmi presťahovali z Prešova do Bratislavy, nemal blízkych priateľov. Vlastne o nich ani nestál. Vždy dával prednosť umeniu pred spoločenským životom.

Už prešlo viac ako dvadsaťpäť rokov od chvíle, keď k nemu prišiel spolužiak v druhej triede základnej školy. „Vieš nakresliť koňa?“

„Radšej ti nakreslím Indiána na koni, chceš?“ odpovedal nadšene. Keď o pár minút podal kamarátovi papier s Vinnetouom, cválajúcim na koni Ilčí a mávajúcim nad hlavou tomahavkom, potešil ho rozžiarený výraz. Pociťil uspokojenie z dobre odvedenej práce. To si však uvedomil až oveľa neskôr.

„Raz z teba bude slávny umelec,“ prorokovali mu nielen spolužiaci, ale aj učiteľka.

Ešte viac ako samotné kresby ho hriala pozornosť okolia, ktoré malé umelecké výtvyry vyvolávali. Keď učiteľka v ľudovej škole umenia vybrala jeho obraz *Sen* na medzinárodnú výstavu, vo svojich dvanástich rokoch prvýkrát uveril, že bude slávny.

„Naozaj sa ti to snívalo, alebo ide o tvoju fantáziu?“ vyzvedala učiteľka.

„To som si len tak vymyslel...“

„Dobrá práca, ale keby si niekoľko vecí opravil, mohla by byť ešte lepšia.“

Nechápal, o čom hovorí. Nikdy takto o svojom maľovaní neuvažoval. Pozeral na svoj malý výtvyr a nevedel, čo by mohol zmeniť k lepšiemu.

„Všetko premaľovať je ťažké. Mohol by si to aj pokaziť. Preto bude najlepšie, ak začneš nový výkres.“

Váhal. On považoval obraz za hotový.

„Ty na to máš, Viktor!“

So sklonenou hlavou sa díval pod lavicu. Nedokázal učiteľke oponovať. Radšej mlčal. Ale pochvala mu lichotila. Veľmi! Môže jej však veriť?

To má byť čo? počul v duchu otcov hlas. Taká mazanica. Nič nedokážeš urobiť poriadne! Po kom to máš?

„Tak čo s tým urobíme?“ prerušila jeho myšlienky učiteľka.

V triede vládlo ticho. Cítil na sebe pohľady spolužiakov. Pokrčil plecami. Chcel už mať od nej pokoj.

„Vieš čo? Dohodneme sa takto,“ pokračovala. „Nemusíš nič opäť maľovať, ale zoženieš si knihu o van Goghovi. Keď ju prečítaš, uvidíš, koľkokrát musel znova a znova nakresliť predlohu, pretože ani on, ani jeho učiteľ s ňou neboli spokojní.“

Smäd po živote prečítal jedným dychom. Životný príbeh slávneho umelca ho fascinoval. Hoci *Sen* už nikdy nepremaľoval, svoje obrazy prerábал bez vyzvania. A Vincent van Gogh sa stal jeho najväčším vzorom.

Netrvalo dlho a začal sa umiestňovať nielen na domácich, ale aj na medzinárodných súťažiach a výstavách. Nikoho okrem jeho vlastného otca neprekvapilo, že už v štrnástich rokoch sa dočkal samostatnej školskej výstavy.

Šramot z kuchyne vytrhol Viktora zo zajatia spomienok. Pomaly odkráčal späť k oltáru, pozostávajúcemu z kartónového boxu, cez ktorý bol prehodený biely kus bavlnenej látky. Temná minulosť sa už skončila, bola nenávratne preč. Už nenaplnňal svoju vnútornú nádobu nečistotou. Naopak, *musel ju udržiavať v čistom vedomí, aby ju naplnil Guruovým svetlom*. Len tak mohol urobiť vo svojom živote skutočný pokrok.

V knihe *Sprievodca pre žiakov* nalistoval časť *Ako sa stykať s nežiaducimi ľuďmi*. Tam to stálo čierne na bielom. Musel sa vzdialiť od nepriateľských síl, nečistých ľudí, ku ktorým, ako sa ráno presvedčil, jeho manželka určite patrila. Inak ho stiahne dolu a bude zase tam, kde bol vždy. Nešťastný a nespokojný.

Obráťte svoj vnútorný zrak na Gurua. Jedine on vás môže vyniesť z temnej minulosti a vlastného zlyhania.

Ako rád by sa čo najskôr stretol s tým skutočne realizovaným, osvieteným mužom. Guru však žil v New Yorku. V hĺbke duše vedel, že raz prekoná fyzickú vzdialenosť, ktorá ich delí. Najprv však musí zvíťaziť nad vlastnou nevedomosťou.